

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.
subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Xavier Aliaga, Víctor Maceda
i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Àlex
Milián.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-
Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís,
Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí
Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu,
Àlex Gorina, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard
Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot,
Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
David Garrido, Salva Giménez, Ricard González, Joan
Antoni Guerrero, Rossanna Melià, Pelai Pagès, Óscar
Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Josep Píera, Carles
Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Nicolás Tomás, Alvar
Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Paula Arnas, Alba Collado, Arnau Figueras,
Maria Vilella.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa
(Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Nous projectes: Zaida Torregrosa

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.
Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Alternativa és femení

La celebració d'un nou 8 de març serveix com a excusa per plantejar una reflexió necessària: després de dècades de *revolució* –l'única revolució realment determinant de tot el segle XX– les dones en aquesta part del món civilitzat han avançat moltíssim en la igualtat, però no han arribat als nivells homologables en el nostre entorn immediat. La violència masclista n'és la constatació més amarga. L'últim recurs d'aquell que sent el seu autoritarisme qüestionat és recórrer a l'agressió. Hi ha encara molts homes al nostre país –*masclés* convencionals– que no suporten el canvi de papers que la realitat els imposa. Les seues víctimes són l'evidència que ja no tenen cap argument per mantenir una situació injustificable. Contra aquesta seqüela –una autèntica xacra– les institucions i la societat mateixa han de dedicar tots els esforços. Però en tot cas, siga com siga, constata un canvi real en la situació de la dona. Un canvi que també alguns intenten frenar amb lleis de divorci que continuen considerant les dones com a ciutadans de segona categoria.

En el balanç del canvi, a més de la violència criminal, hi ha inèrcies que es resisteixen. Un percentatge elevadíssim de dones han de renunciar a l'ascens laboral perquè encara han de carregar amb un doble pes: el de la casa i els fills i el del seu treball. Les responsabilitats domèstiques encara no són ni de bon tros equitatives. Això demostra que els grans canvis són lents, encara que la persistència acabarà consolidant-los.

En aquesta revolució de gènere hi ha més dades. Més sorpreses. Al nostre país cada vegada més els nous dirigents socials, els nous líders, són dones. Mentre l'estructura dels partits polítics manté l'hegemonia masculina, que ni tan sols es pot doblegar amb imposicions legals paritàries, les organitzacions socials, molt més poroses, s'han convertit en un espai còmplice per a l'eclosió femenina. Cal constatar, per exemple, els noms propis que ara porten les regnes al carrer de la protesta social i el procés sobiranista a Catalunya. El de Muriel Casals, presidenta d'Òmnium Cultural, el de Carme Forcadell, presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana, o el d'Ada Colau, portaveu de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca. També el de les periodistes Patrícia Gabancho o Pilar Rahola, el de l'economista Elisenda Paluzie o el de la monja activista Teresa Forcades... Noms que també apareixen al País Valencià i a les Balears, com és el cas de Mònica Oltra, més fenomen social que dirigent política, malgrat la seua militància, o Fina Santiago. Són la sòlida constatació que, fins i tot malgrat o en contra de la política convencional, el canvi és imparable.

Als nostres lectors

L'última esperança

Són cada dia més i constaten un gran canvi social. Són dones i s'han convertit en les dirigents de la reivindicació més eficaç a Òmnium Cultural, a l'Assemblea Nacional Catalana, a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca o a Compromís... Presideixen una sèrie d'organitzacions alternatives en què cada dia les dones tenen més presència. Àlex Milián aborda en aquest número aquesta irrupció. N'ha parlat amb Muriel Casals, Ada Colau, Carme Forcadell, Mònica Oltra i Fina Santiago. La sociòloga Marina Subirats analitza i explica aquest canvi. També aquesta setmana Xavier Aliaga explica la tragèdia de l'*Stanbrook*, l'últim vaixell que, carregat de republicans, va poder salpar del port d'Alacant quan Franco ja havia guanyat la guerra.